

Prolog

Deși mi s-a spus, încă din copilărie, că fericirea stă în lucrurile mici, mult timp nu am reușit să înțeleg ce înseamnă asta cu adevărat. De mică, visam lucruri mari. Iar fericirea era, pentru mine, cel mai mare dintre ele, ceva ce nu poți cuprinde cu mintea, ci doar cu sufletul. Părinții, bunicii, oamenii mari care m-au făcut și pe mine om mare mi-au tot repetat că trebuie să învăț să apreciez micile bucurii ale vieții, în care stă, de fapt, fericirea. Asta ni se întâmplă când devenim adulți, ne e frică să mai visăm lucruri mari. Spargem orice e măreț în bucăți pe care să le putem atinge. Deși mintea noastră crește, cred că sufletul ni se micșorează și nu mai poate face sau cuprinde lucrurile mari pe care le visam în copilărie.

Mi s-a tot spus că fericirea este ceva la care nu ajungi decât dacă ți-o refuzi singur. Că nu ai nevoie de palate ca să fii fericit, dimpotrivă, în multe cazuri, banii nu aduc deloc fericirea. Dar oamenii nu vor să creadă asta. Recunosc, mult timp nu am crezut nici eu. Era temerea mea cea mai mare, să ajung să-mi doresc puținul. Și, de când stau la măsuța mea, întâmpinând cu un zâmbet larg pe oricine intră pe ușă, din momentul în care am început să văd cu ochii mei cum sunt oamenii cu bani,

atunci când nu coboară din limuzine, purtând blănuri și ceasuri care ar putea hrăni o familie un an, pot să spun răspicat că oamenii cu bani nu sunt fericiți.

Banii nu aduc fericirea. Atunci ce o aduce? Înainte de a răspunde, ar trebui să mă întreb: sunt eu în măsură să dau un astfel de răspuns? În fond, cine sunt eu?

Sunt o fată care a absolvit Relații Publice. De ce am ales facultatea asta? Cred că, mai degrabă, m-a ales ea pe mine. Din totdeauna am fost o foarte bună observatoare și acum, la ani distanță de copilărie, înțeleg că talentul ăsta mi-a venit dintr-o nevoie, a fost o formă de apărare. Părinții mei au divorțat când aveam șapte ani. Este un episod din viața mea pe care sunt nevoită să mi-l amintesc, deși nu-mi face nicio plăcere, pentru a-mi justifica mie însămi acest talent de observatoare care, de multe ori, devine o povară. Este un mod de a-mi spune singură că trebuie să merg mai departe. După despărțirea părinților mei, am rămas cu mama, care era tânără, încă nu împlinise 30 de ani. Pentru că era tânără și pentru că a considerat că ar trebui ca golul lăsat de tatăl meu să fie umplut, și-a căutat un partener. Din păcate, pentru că așa sunt bărbații, fiecare dorea să profite de mama. Era o „pradă ușoară“ pentru ei. Iar pe mine mă foloseau, crezând că, dacă eu mă voi atașa de ei, mama va fi forțată să îi accepte în viața noastră. Acest talent, după cum spuneam, ne-a protejat pe mine și pe mama. Oricât încercau ei să mă răsfete cu tot felul de bomboane și jucării, nu au reușit să mă „cumpere“. Atunci am înțeles, pe propria piele, că în viață nimic nu este gratuit. Și că, dacă eu aș fi acceptat acea „mită“, ar fi trebuit să dau la schimb liniștea mea și a mamei mele. Această lecție m-a ajutat până acum, căci nu sunt cucerită, ca alte

femei, de primul venit cu mașină scumpă și poze pe Instagram de pe nu știu ce insulă. Știu că, într-un fel sau altul, acel om vrea să profite de mine, așa cum voiau să profite potențialii parteneri ai mamei mele. După câteva tentative, mama a înțeles situația și a ales să nu-și refacă viața, pentru a se dedica creșterii și educației mele. A hotărât să-și sacrifice tinerețea, să sacrifice, de fapt, totul pentru mine, așa cum face orice mamă care își dorește ca fiica ei să ajungă ceva în viață.

Viața mea se învâрте în jurul acestui talent de observatoare. Țsta este și motivul pentru care acum urmez și un masterat în psihologie, îmi doresc mult să îmi valorific și să-mi șlefuiesc acest talent. Prietenii m-au întrebat de ce nu vreau să practic meseria de psiholog și să mă formez în domeniu. Vă spun de ce: pentru că psihologii, în general, au de-a face cu oameni înstăriți, iar eu vreau să îi ajut pe cei care nu își permit să meargă la psiholog. Acum sunt angajată ca recepționeră la sediul central al unei mari companii de cosmetice. S-ar putea spune că ceea ce fac nu are nicio legătură cu ceea ce vreau să fac. Dar, pe lângă faptul că îmi place frumosul, acest loc de muncă îmi permite să mă întrețin în facultate. Treaba mea este să stau la o măsuță și să întâmpin toți oamenii care intră. Prima impresie este foarte importantă în afaceri, tocmai de aceea m-au pus pe mine aici, pentru că eu trebuie să fiu primul lucru pe care îl văd și cu care interacționează cei care vin, iar pentru că sunt la sediul central, de obicei, este vorba despre oameni importanți, care trebuie să aibă mereu o părere bună încă de la intrare. Recunosc, nu vreau să rămân pe postul ăsta, ținta mea este să lucrez în departamentul de resurse umane al companiei. De ce să mint? Vreau să fiu chiar directoarea departamentului. Și știu

că sunt capabilă să ajung acolo. Printre problemele care există la orice serviciu, mai e și cea a certurilor, a tensiunilor dintre angajați. Cine poate spune că la el la serviciu este totul bine? Nimeni. Tocmai de asta vreau eu să ajung acolo, pentru a face pe cât posibil ca viața celorlalți să fie mai bună. Cu toții trebuie să avem un loc de muncă, fără el nu putem trăi. Și atunci, de ce să nu facem în așa fel încât el să fie plăcut? Asta vreau să fac eu. Eu vreau să fac bine.

Nu am reușit niciodată să înțeleg răutatea oamenilor. De ce trebuie să fim răi? De ce, dacă poți ajuta un om, să nu o faci? Dacă poți, fă-o! Asta este încă un motiv pentru care vreau să ajung șefă peste departamentul de resurse umane, pentru că este departamentul care se ocupă în fiecare an de caritate. În fiecare an, compania strânge bani pe care îi donează sau cu care ajută oamenii, în special comunitățile sărace. De cât timp sunt aici, cea care se ocupă de actele de caritate face niște greșeli uriașe. Ea nu a fost un copil sărac, nu poate înțelege nevoile materiale ale unui astfel de om, de cele sufletești nici nu mai spun! Ce să înțeleagă ea, din moment ce provine dintr-o familie bogată și nu și-a auzit niciodată părinții spunând că nu au de unde? Cum poate ea să ajute niște copii săraci, dacă ea însăși nu a fost săracă? Când eram mică, mama se supăra atunci când îmi împărțeam puținele dulciuri pe care le aveam cu ceilalți. Mă întreba mereu dacă și ei fac la fel. Îi răspundeam, de fiecare dată, că nu mă interesează. Dacă eu pot fi bună, nu mă interesează alții cum sunt. Asta e modul meu de a lupta cu răul, cu oamenii răi – îi privesc în ochi și le spun că sunt imună la răul pe care vor ei să mi-l facă și că nu mă va afecta nicicum.

Fiori

Deci sunt eu în măsură să spun ce este fericirea? Cred că da, pentru că eu știu ce înseamnă să nu fii fericit. Știu ce înseamnă tristețea, ce înseamnă să nu ai sau să nu poți. Știu ce înseamnă să nu fie nimeni lângă tine, atunci când ai nevoie de cineva. Știu cum este atunci când nu sună telefonul și nu primești niciun mesaj. Știu, de asemenea, ce înseamnă să-ți fie trădată încrederea, să-ți fie frântă inima. Să te trezești dimineața cu sentimentul de gol în suflet și seara să adormi plângând. Să fii tratat de parcă nu valorezi nimic. Știu ce înseamnă să crezi că tu nu vei avea niciodată parte de fericire și să tânjești după o îmbrățișare. Știu ce înseamnă să vrei să spui cuiva în față că te-a rănit, dar să nu o faci, pentru că, spre deosebire de el, tu ești o persoană bună și nu vrei să-l rănești, la rândul tău. Pentru că eu știu ce înseamnă să nu fii fericit, știu și ce înseamnă fericirea.

Fericirea înseamnă să vrei să îl faci pe celălalt fericit, să îi fii alături când este trist. Vreau să fiu lângă celălalt când nu este nimeni lângă el. Să fiu cea care sună și dă mesaje atunci când nu o face nimeni. Vreau să fiu cea care îl susține mereu și care îi va spune mereu adevărul. Cea care nu îi va frânge niciodată inima. Care întreabă despre cum i-a fost ziua și care oferă îmbrățișări. Vreau ca nimeni să nu adoarmă plângând și nimeni să nu rămână singur la capătul puterilor. Vreau ca nimeni să nu fie rănit. Vreau ca toată lumea să fie fericită.

De asta sunt eu aici, pentru a mă asigura că fericirea e un vis ce poate fi atins. Trebuie să fim buni unii cu ceilalți. Dacă noi nu ne facem viața frumoasă, cine ne-o va face? Avem nevoie de oameni în viața noastră. Mai bine spus, avem nevoie de un om în viața noastră, dar acela trebuie să fie omul potrivit, trebuie

Delia Marc

să ne completeze, trebuie să fie oglinda noastră, trebuie să fie perechea noastră. Acel cineva trebuie să fie suma lucrurilor despre care am vorbit.

Dar, deși nu sunt o fire pesimistă, nu am crezut niciodată că voi găsi acea persoană. Nu știu de ce, simțeam că nu s-a născut încă acel cineva pentru mine.

Până într-o zi când viața mi s-a schimbat complet. Dacă în bine sau în rău, asta trebuie să spună alții, pentru că noi nu putem fi sinceri atunci când ne analizăm propria viață. Îmi aduc aminte foarte bine ce s-a întâmplat, de parcă aș revedea un film.

Capitolul I

Mă durea capul îngrozitor, simțeam că-mi duduie tâmpilele. Era pentru a nu știu câta oară când izbucneam în plâns pe ziua aia. Orice făceam mă ducea cu gândul la ceva ce voiam să uit, dar, oricât încercam să uit trecutul, parcă devenea și mai viu. Eram încă prizoniera lui, era încă prea devreme și prea dureros să mă rup de el.

— Hai, doar n-o să stai acolo să plângi ca proasta după un hândrălău! Cine știe pe unde și cu cine e acum, iar tu stai aici, gândindu-te la nemurirea sufletului, mi-a spus Ramona, prietena mea cea mai bună, care se plictisise de crizele mele.

Dar nu la nemurirea sufletului mă gândeam eu, dimpotrivă, la moartea lui. Căci în mine murise sau, mai bine zis, fusese ucisă iubirea. Și ce e sufletul fără iubire? Nimic. O cameră goală, în care rămâne doar ecoul. Cred că sufletul ne este dat ca să aibă iubirea unde locui în noi, e lăcașul în care își fac culcuș cele mai frumoase sentimente, iar când aceste sentimente mor, sufletul rămâne gol, pustiu.

— Lasă-mă în pace, n-am chef de socializare, du-te fără mine dacă vrei, am răspuns eu.

— Doamne, pe cât ești de deșteaptă, pe atât ești de bătută-n cap, într-o oră se deschide clubul, mergem și noi, bem un gin, dansăm puțin, poate ai noroc și îți găsești alt tăntălău, ca să nu mai plângi după asta.

Mă scotea din minți Ramona când vorbea așa despre Rareș. Eram împreună, de fapt, fuseserăm împreună timp de doi ani, apoi am aflat printr-un noroc, dacă poate fi numit așa, că avea o relație cu o altă tipă. Într-o seară, când stăteam amândoi la el acasă, s-a dus să-și facă un duș și și-a uitat telefonul pe măsuta din sufragerie. Abia atunci am realizat că, în ultima vreme, nu-și lăsa niciodată telefonul la întâmplare, îl păstra mereu lângă el, pe modul silențios și cu ecranul în jos. De data asta însă, nu știam de ce și-l lăsase la vedere, probabil din greșeală. Nu-i controlasem niciodată telefonul pentru că aveam încredere în el. O iubire care trebuie păzită este o iubire care nu merită trăită. Cât îl așteptam, la televizor, i-a sunat telefonul, număr necunoscut... Am răspuns la apel, fără să zic nimic.

— Alo? Iubitule, ce faci, rămâne să ne vedem mâine, să mergem la film, da?

M-am blocat. Pur și simplu nu reușeam să scot niciun cuvânt, simțeam cum amețesc. Știam că a doua zi Rareș are o întâlnire foarte importantă la birou – sau, cel puțin, așa îmi spusese mie. Apoi m-am dus glonț peste el în baie și i-am aruncat telefonul, spărgând geamul de la cabina de duș. Fără alte cuvinte, mi-am strâns rapid cele câteva lucruri pe care le aveam acolo, am luat primul taxi care mi-a ieșit în cale și așa am ajuns la Ramona. Au trecut de atunci două săptămâni, timp în care Rareș m-a tot căutat și m-a sunat întruna. A venit inclusiv aici, doar că Ramona a amenințat cu poliția și l-a convins să plece.

Fiori

De atunci, prietena mea a făcut tot posibilul să mă rupă de Rareș, pe care încercam în continuare să-l iert. Când o femeie este înșelată, se întreabă, înainte de a-și acuza partenerul, dacă nu cumva este și vina ei, dacă nu cumva ea nu îi este lui de ajuns ... Asta vine din dragostea pe care o poartă partenerului. Femeile iubesc în cu totul alt fel decât bărbații. Diferența majoră este că iubirea unei femei nu este trecătoare și nu se rezumă la ce se întâmplă în dormitor.

— Mă, tu n-auzi? Tot mai stai pe gânduri? m-a scuturat Ramona. Pune ceva pe tine ce n-ar purta bunică-ta, adică scoate pijamaua asta de azil, și haide odată!

— Ți-am spus că nu vreau să merg ...

— Auzi, știi ceva? Țin prea mult la tine ca să te las să suferi aici după primul prost venit și plecat. Am spus că mergem, mergem!

Mă trezesc că mă trage din pat și mă așază pe scaun în fața oglinzii, unde ia un șervețel pentru a-mi șterge lacrimile.

— Auzi, tu, să stea aici ca fraiera ..., bombănea Ramona, ca pentru ea.

Nu mai aveam energie să mă împotrivesc, așa că am lăsat-o să facă cu mine ce a vrut.

— Acum să-ți găsim și ceva sexy de îmbrăcat, să nu zică ăia că am venit cu mama în club. A, uite, asta, da!

Ramona găsisese o rochie roșie pe care o purtam când mă simțeam sigură pe mine. Era provocatoare, o purtasem și în seara în care îl cunoscusem pe Rareș. Priveam rochia pe umezaș și îmi veneau în cap atâtea amintiri ...

— Hai, ia-o și pune-o pe tine, apoi vii la machiat, nu mergi cu cearcănele alea, de zici că te-ai trezit în zori să pleci la sapă.

Mi-am pus rochia și m-am privit în oglindă. Deși eram răvășită de plâns, am găsit puterea să zâmbesc, începusem să mă simt din nou sigură pe mine. În fond, era pierderea lui, nu a mea, eu îl iubisem cu tot sufletul meu. Iar rochia îmi venea, într-adevăr, bine.

— E, așa da, altfel te vede omul, hai să te aranjezi până la capăt.

M-am pus înapoi pe scaun și Ramona a început să mă machieze. Peste puțin timp, eram în taxi spre club.

Mereu m-am simțit bine în mijlocul oamenilor, acolo unde e forfota mai mare. La club abia te auzeai cu cel de lângă tine. Locul era unul mai special, în sensul că avea și un bar amenajat într-un alt spațiu, dacă voiai o atmosferă mai relaxată. M-am așezat la bar și mi-am comandat un gin. Ramona era de ceva vreme pe ringul de dans, epuizându-și nervii strânși cât m-a dădăcit pe mine. Câteodată știi deja ce urmează să se întâmple într-un anumit loc, nu trebuie să fii vreo ghicitoare ca să-ți dai seama, dar, oricât de mult ai încerca să te pregătești pentru acel lucru, tot nu reușești. Eram sigură că va încerca să mă agațe un tip la bar și eram pregătită să-i fac vânt rapid.

— Mă uit la tine de ceva timp, dar nu am găsit o replică pe care să o folosesc, așa că următorul gin e din partea mea. Pe mine mă cheamă Tudor.

Era înalt, corp athletic, avea niște gropițe în obraji și niște ochi verzi superbi, dar eu eram hotărâtă să mă țin tare.

— Eu sunt Bianca, încântată, dar trebuie să ai și altceva, pe lângă tupeu și bani de-un gin, dacă vrei să te bucuri de atenția mea.

Fiori

— A, deci am de-a face cu o luptătoare, foarte bine, sunt pregătit de luptă!

— Dacă mă iei așa, poți să lași banii pentru gin și să pleci, nu mă impresionezi.

— Și ce te impresionează? Bănuiesc că dacă îți spun că am Mercedes îmi plătești tu băutura, doar ca să pleci mai repede.

— Vezi că știi, bravo! Mai degrabă spune-mi care e ultima carte citită.

— *Cum să cucerești o fată în cinci pași simpli.*

— Și care e pasul unu?

— Să spargi gheața și să intri în vorbă. Cred că tocmai am făcut asta.

— Doi?

— Să găsiți un subiect comun... Uite, am găsit!

— Și partea cu sexul când vine?

— Nu toți bărbații vor asta, să știi, voi femeile ne...

— Așa e, nu toți bărbații vor *numai* asta, unii vor și să faci curat, și să le calci cămășile..., l-am luat eu peste picior.

Între timp, apăruse și Ramona, ușor amețită.

— Vă cunoașteți? a întrebat Tudor.

— Din păcate, da! a răspuns Ramona.

— Atunci poate poți să îmi spui tu de ce e prietena ta supărată.

— Nu e supărată, e bătută-n cap, parcă se forțează să nu recunoască bărbații atrăgători.

— Cred că am stat destul în club, Ramona, eu plec. Dacă vrei, vii, dacă nu, ne vedem acasă, am spus eu.

— Stai, te rog! m-a oprit Tudor, prinzându-mă de încheietura mâinii, aș vrea să mai stăm de vorbă.

— Dă-mi drumul! Dacă așa te-a învățat cartea aia stupidă să procedezi, să știi că ai cumpărat-o degeaba.

— Bianca, te rog! mi-a spus, privindu-mă în ochi.

În momentul ăla, nu știu de ce, dar, oricât de tare îmi propusesem să mă țin, toată încrederea cu care intrasem în club s-a ruinat. Ochii nu mint, iar ochii lui Tudor erau atât de frumoși...

— Bine, mai stau, dar trebuie să mă inviți la dans, am spus zâmbind.

Am dansat în seara aia până nu am mai putut, mi-am vărsat atunci toate frustrările și toată supărarea. Mă simțeam din nou plină de viață, făcusem bine că o ascultasem pe Ramona. Totuși, oricât de drăguț începuse să mi se pară Tudor, nu voiam să mă apropii prea tare de el, nu voiam să-i dau speranțe false și, mai ales, nu voiam să-mi dau mie speranțe false. Speranța mi se pare cel mai periculos lucru. Te agăți de ea ca de un fir subțire, care se poate rupe când crezi mai tare că te scoate la suprafață. Pentru mine, în momentele acelea, a spera însemna a mă minți. A mă minți că pot să trec peste trecut, că pot să-mi găsesc fericirea din nou... Trebuia să rămân cu picioarele pe pământ! În copilăria mea, mama trecuse de nenumărate ori prin asta și o văzusem suferind de fiecare dată, pentru că, de fiecare dată, spera. Era ca într-un carusel amețitor și obositor – amăgire, dezamăgire, amăgire, dezamăgire... Nu voiam să repet greșelile mamei, fusese destul de dureros să o văd pe ea așa, nu voiam să trec și eu prin același lucru...

La finalul serii, deși Tudor a insistat să-i dau numărul de telefon, i-am spus că e mai bine pentru amândoi să nu o fac.

Flori

Începusem să mă simt din ce în ce mai bine. Rareș se oprise din a mă mai căuta, așa cum și eu încetasem să mai fac eforturi să-l iert și să mă mai gândesc la împăcare.

A doua zi dimineață, Ramona plecase deja la muncă și urma să plec și eu. Când am deschis ușa, am găsit pe covor un coș de flori și un plic cu un bilet pe care scria: *Pasul trei: cumpără-i flori și convinge-o să iasă la întâlnire cu tine.*

Biletul avea trecut și un număr de telefon, și era semnat. Cadoul era din partea lui Tudor. Dacă aș mai fi fost în liceu, un gest ca ăsta m-ar fi impresionat, cu siguranță, dar acum mă șoca. De unde aflase Tudor adresa? Primul gând a fost la Ramona, probabil văzuse că era interesat de mine și i-a dat adresa. M-am gândit că nu ar trebui să îi dau apă la moară, dar am ales să-l sun, cu speranța că aș putea să-l conving civilizată să mă lase în pace.

— Chiar mă gândeam când vei suna, sper că îți plac florile!
a spus el.

— De unde știi că sunt eu?

— Păi aveam numărul tău în telefon și mi-a apărut numele pe ecran.

Începusem să tremur. Sigur nu își băgase Ramona codița?

— Deși îl aveam, am zis să nu te deranjez și să nu stric momentul romantic, a spus el, înțelegând probabil de ce tac.

— De unde știi adresa și de unde ai numărul meu?

— Astea-s detalii neimportante... Ia spune, nu ai vrea să ne vedem undeva? Ne-am cunoaște mai bine, la club nu am avut timp să discutăm ca oamenii.

— Ascultă, cred că mă confunzi, îți mulțumesc pentru flori, dar ți-am spus că nu sunt interesată, o să te rog să nu mă mai cauți. Altfel, o să fiu nevoită să sun la poliție, am spus, crezând că, dacă par dură, îl conving.

— Bine, dacă spui tu..., păru el convins.

Am închis apelul și am răsuflat ușurată. Asta îmi mai trebuia, un nebun pe capul meu. Apoi s-a auzit soneria. Mă gândeam că s-a întors Ramona, că uitase ceva acasă, se mai întâmpla asta. Am deschis ușa fără să mă uit pe vizor și m-am pomenit cu Tudor în fața mea.

— Hello! a spus el.

— Tudor, ce cauți aici?!

Primul instinct a fost să trântesc ușa, aveam de gând să sun la poliție, acum eram sigură că e dus cu pluta.

— Stai, a spus el, iartă-mă, poate m-am pripit, nu am vrut să te sperii.

— Atunci nu trebuia să vii aici! Te rog să pleci, mă grăbesc la muncă! Zi-mi de unde știi unde stau?!?

— Asta nu-ți pot spune acum, dar vreau foarte mult să ieși o dată cu mine.

Am dat să spun ceva, dar m-a întrerupt.

— Te rog, o întâlnire, apoi promit că te las în pace, dacă asta o să vrei. Jur!

Sunt foarte puțini cei care gândesc limpede în situații de stres, poate cei care lucrează în poliție sau la urgențe. În ziua în care Tudor a apărut pe nepusă masă, nu am gândit clar și am acceptat propunerea lui, crezând că mă va lăsa în pace dacă îi fac pe plac. Ce a urmat însă, nu aș fi putut anticipa niciodată.

